

Stina Wirsén – Linjens och ytans pardans.

"Jag minns inte när jag började rita, tror inte att jag var mycket mer än ett år. På möbler från barndomshemmet finns teckningar i blyerts och kulspets.....alltså UNDER möblerna. Jag har legat under sängen, under byrån, under bordet och ritat. Av detta minns jag inte mycket. Jag minns däremot min ritskrubb. Mamma och pappa slet ut hyllorna i ett av de fönsterlösa skafferierna i köket, satte in en bordsskiva. Där satt jag, för det mesta, efter dagis. Ritade och berättade."

När jag besöker Stina Wirséns ateljé på Södermalm i Stockholm för att lära mig mer om hennes arbete bekräftas denna *"besatthet i bild"*. Hon berättar att hennes bildidéer växer fram ur en flod av bilder snarare än ur en i förväg uttänkt idé som sedan materialiseras. Hennes arbetssätt har inte ändrats så mycket vad gäller denna aspekt sedan barndomen.

"Jag utgår inte från en färdig idé som jag sedan hantverksmässigt försöker utföra. I stället målar jag upp mig. Jag gör kanske 20-30 bilder och som i ett flöde föds idén"

Wirséns främsta arbetsredskap är pappret, vattnet, tuschet, bläcket- och akvarellfärgen. Dessa material kombinerar hon ofta med en linje, utförd med reservoarpenna.

Reservoarpennan är i själva verket så viktig för konstnärens uttryck att den kan utgöra utgångspunkten för en närmare läsning av hennes bildspråk. Den vanliga förställningen är ju att man tecknar med en penna och målar med en pensel! I Stina Wirséns fall upplever jag att hon likväl gör tvärt om. Det vill säga målar med pennan och tecknar med penseln.

Både med penna och pensel arbetar Stina Wirsén med en expressiv arabesklinje, som liknar naturens sätt att *"teckna med levande linjer"* och som skapar till exempel grenar, grässtrån eller ögonbryn med en rörligt avsmalnande eller svällande form som undviker jämntjock tråkighet. Den här varierade linjen hittar man i konsten på många håll, inte minst i japanskt och kinesiskt tuschmåleri och/eller kalligrafi, vilket mycket riktigt är en viktig inspirationskälla för Stina Wirsén. Hon har gått på kurs för konstnären och kalligrafen Hiroko Kimura på Östasiatiska Muséet och likt den japanska estetiken är Stina Wirséns bilduttryck minimalistiskt. Hon undviker att fylla bilden mer än nödvändigt i en strävan efter en enkelhet och lätthet, där de tomma ytorna är lika viktiga som de målade, ibland kanske till och med viktigare.

I all bildkonst är linjen, ytan och *"scenen"* lika viktiga och utan inbördes rangordning. Dessa tre bildelement är beroende av varandra och närs av varandra. Ytan är av två slag, antingen fylld med färg och/eller linjer eller tom. Scenen är underlaget där bilden utspelar sig, i akvarellmåleriets fall oftast ett rektangulärt papper. I Stina Wirséns bilder kombineras *"ifylld"* yta med *"tom yta"*. Någon konturlinje behövs inte eftersom vi *"tecknar den i vår inbillning"*.

Stina Wirséns akvarellmåleri är en dans mellan den poetiska tuschlinjens relativa exakthet och akvarellytornas friare blomningar

Vad gäller bildscenen har Stina Wirsen ofta strävat efter att trotsa det rektangulära formatets tyranni. I sina verk utnyttjar hon gärna papprets begränsning på ett sätt som får bilderna att leva långt utanför den begränsade ytan

Håkan Bull

Konstnär, redaktör för tidskriften Akvarellen